

**AL CONSELL
DE LA GENERALITAT VALENCIANA**

D^a PATRICIA PUERTA BARBERÁ, portaveu del **GRUP MUNICIPAL SOCIALISTA PSPV-PSOE** de l'**AJUNTAMENT DE CASTELLÓ**, compareix i **EXPOSA**:

Per mitjà del present escrit, dins del termini i en la forma corresponent, de conformitat amb els arts. 112, 123 i 124 de la Llei 39/2015, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, formule **RECURS POTESTATIU DE REPOSICIÓ**, previ a la interposició del recurs contenciós administratiu, **contra el DECRET 187/2024, de 17 de desembre, del Consell, pel qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Castelló de la Plana per la forma bilingüe Castelló de la Plana/Castellón de la Plana.**

Tot això sobre la base de les següents al·legacions:

PRIMERA.- Acord adoptat en contra de l'Informe vinculant de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Quant al preceptiu informe de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per al canvi de denominació dels municipis hem d'atendre el que es disposa en el Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, de regulació dels criteris i procediment per al canvi de denominació dels municipis i altres entitats locals de la Comunitat Valenciana.

Concretament, en el que es disposa el seu art. 3 regula la funció de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i disposa que:

“1. L'Acadèmia Valenciana de la Llengua és la institució que té la competència per a fixar les formes lingüísticament correctes de la toponímia valenciana. Les formes corresponents a la denominació dels municipis i altres entitats locals seran proposades al Consell per a la seua aprovació oficial, d'acord amb el procediment previst en aquest decret.

2. Les administracions locals i la resta de poders públics de la Comunitat Valenciana podran sol·licitar a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua l'emissió d'informes o dictàmens i la realització d'estudis en matèria d'onomàstica. En exercici d'aquesta competència, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua revisarà, a petició de la direcció general competent en matèria d'administració local, o si és el cas, de la respectiva entitat local interessada, la denominació oficial dels topònims dels municipis valencians per a la seua adaptació, per qüestions formals, en els casos i amb el procediment previst en aquest decret.”

L'informe de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua indica que

En relació amb la legislació sobre la matèria, el Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, de Regulació dels Criteris i Procediment per al Canvi de Denominació dels Municipis i altres Entitats Locals de la Comunitat Valenciana s'expressa de la manera següent: “La toponímia, com a element a través del qual un col·lectiu humà posa nom a la realitat que el rodeja i designa els elements físics i humans del seu entorn, ha de ser protegida i respectada pels poders públics. Partint d'aquesta premissa i atenent l'encàrrec de la Llei d'Ús i Ensenyament del valencià, es procurarà evitar la forma bilingüe, perquè aquesta no respon a la tradició històrica ni lingüística dels pobles, i es prioritzarà la forma endònima del topònim; és a dir, la denominació valenciana per als municipis de la zona valencianoparlant i la denominació castellana per als municipis de la zona castellanoparlant, amb l'objectiu de salvaguardar la toponímia tradicional com un element que forma part del patrimoni cultural de tots els valencians”.

Pel que queda clar i patent, que ha d'evitar-se la forma bilingüe, contràriament als acords de l'Ajuntament de Castelló i del Consell.

SEGONA.- Acord contrari a la denominació històrica i lingüística del municipi.

L'art. 2.2 del Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, relatiu a l'ús i adequació de la denominació, disposa que:

“La nova denominació del municipi s'adequarà a la seua tradició històrica i lingüística.”

En relació a l'al·legació anterior, i al manifestat per la pròpia Acadèmia Valenciana de la Llengua, la denominació correcta i adequada des del punt de vista històric i lingüístic és la forma tradicional i única CASTELLÓ DE LA PLANA, per la qual cosa l'acord adoptat no compleix amb la tradició històrica i lingüística a la qual refereix aquest precepte.

L'informe tècnic emés pel professor Santiago Fortuño Llorens, expert en Lingüística designat a l'efecte per l'equip de govern de l'Ajuntament de Castelló, un informe que, dins la consideració intel·lectual d'observança, conté errors filològics i històrics, i que, a més, va en contra de les resolucions oficials i informes de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, de la Fundació Huguet, del Cronista Oficial de la Ciutat i del propi Servei de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Castelló, entre altres institucions. I així ho remarca l'informe del Departament de Filologia i Cultures Europees de la Universitat Jaume I.

L'aprovació de l'Ajuntament el 30 de maig de 2024 revela una motivació errònia. La fonamentació institucional i legal de qualsevol proposta o decisió sobre el nom de la ciutat ha de ser constitucional i estatutària i no pot fundar-se en l'admissió de la dualitat “Castellón de la Plana-Castello de la Plana” del decret Consell de la Generalitat Valenciana de 19 de juliol de 1982, publicat en el DOCV el 30-8-82. Aquell decret, que no té cap vigència i no es pot usar com a origen de cap decisió ni “recuperació” institucional, tenia una redacció insultant, ja que la forma pròpia de la ciutat, en valencià, hi apareixia sense accent: “Castello de la Plana”).

L'informe elaborat a més, no esmenta ni les recomanacions de l'ONU

(Resolució IX/4 de la Novena Conferència de les Nacions Unides sobre la Normalització dels Noms Geogràfics, Nova York, agost 2007), ni la legislació espanyola quant a la toponímia. L'ONU, de la mateixa manera que la legislació espanyola i valenciana, és clara a l'hora de reclamar la univocitat en la toponímia fent ús de la llengua pròpia i la nomenclatura tradicional, com a recomanació i objectiu dels diferents poders públics. No obstant això, i d'una manera lògica, el cos normatiu recull les diferents possibilitats atenent a l'existència de realitats polítiques i sociolingüístiques diferents al llarg del planeta, però deixa clar quin és l'objectiu i situació ideal al respecte.

TERCERA.- Acord contrari a la *Llei d'Us i Ensenyament del Valencià (LUEV), Llei 4/1983, de 23 de novembre.

Atenent l'encàrrec de la Llei d'Us i Ensenyament del Valencià (LUEV), Llei 4/1983, de 23 de novembre), es procurarà evitar la forma bilingüe, perquè aquesta no respon a la tradició històrica ni lingüística dels pobles, i es prioritzarà la forma endònima del topònim; és a dir, la denominació valenciana per als municipis de la zona valencianoparlant i la denominació castellana per als municipis de la zona castellanoparlant, amb l'objectiu de salvaguardar la toponímia tradicional com un element que forma part del patrimoni cultural de tots els valencians. De fet aquesta premissa és la norma a la nostra autonomia valenciana (en la qual tenen forma única i pròpia 324 municipis (en valencià o en castellà), i 34 amb forma cooficial (sempre, en eixe cas, amb la precedència de la forma en valencià) i al conjunt d'Espanya: dels 8.124 municipis, 7.990 tenen forma única.

QUARTA.- Acord contrari a la Llei 10/2015, de 26 de maig, per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural i Immaterial.

Es tracta també d'aplicar la Llei 10/2015, de 26 de maig, per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural i Immaterial, que consagra la protecció de la toponímia tradicional com a instrument per a la concreció de la denominació geogràfica d'un territori. A més, el valencià, entés com a llengua romànica parlada al territori valencià i compartit amb altres territoris de la península

Ibèrica és una llengua espanyola i per tant, i tenint en compte que la igualtat és un valor superior de l'ordenament jurídic, que la Constitució espanyola de 1978, que garanteix la «llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què s'integra siguen reals i efectius» (Article 9.2), qualsevol avanç en matèria d'igualtat serà un avanç en el bé comú. S'entén que aconseguir la normalització del topònim serà complir amb aquests objectius que regeixen la Constitució. A tal fi, cal tindre en compte també les '*Directrices toponímicas de uso internacional para editores de mapas y otras publicaciones. España. Instituto Geográfico Nacional. Gobierno de España. Ministerio de Fomento (en aplicació de la resolució de la Quarta Conferència de les Nacions Unides sobre la Normalització de Noms Geogràfics (Ginebra, 1982)*'.

La universalitat i la compatibilitat social entre oficialitat i usos personals i col·lectius són la regla general i es basen sempre en la distinció entre endònims i exònims. La referència al nom o noms de Castelló és analògica evidentment (*Castelló* com a endònim, i *Castellón* com a exònim), amb legislacions i prescripcions diferents, amb un procediment universal: New York / Nueva York, London / Londres... I, a Espanya, Gasteiz / Vitoria, A Coruña / La Coruña... I certament, la dialèctica local / internacional avala la unitat dels noms: València / Valencia / Valence...

El nom propi de cada ciutat -com de cada persona- és una referència, una ambaixada ecològica al món. Alhora, un factor de socialització i d'identitat compartida i oberta. La nostra ciutat, precisament, ha protagonitzat recentment, en un projecte patrocinat per l'Ajuntament de la ciutat (a iniciativa de la Colla del Rei Barbut), la mirada internacional, amb les traduccions de *Tombatossals* de Josep Pascual Tirado, a 6 llengües: al castellà, l'anglès, el francès i el romanés (i, segons la semàntica, al japonés i al xinés), respectant-hi en totes les llengües, el nom original de Castelló i els noms originals dels personatges.

QUINTA.- Toponímia local. Consideracions històriques. Traducció. Decrets de Nova Planta.

Toponímia local

D'acord amb l'informe presentat pel Departament de Filologia i Cultures Europees de la Universitat Jaume I, es fa constar la defensa d'un paral·lelisme històric entre la forma Castelló i l'adaptació Castellón, esmentat en l'informe usat per avalar la proposta d'aprovació del Ple proposat de l'Ajuntament referida al nom de *Castelló*. Cal tindre en compte la presència de la –LL- que apareix en *Castellionem* (acusatiu de la tercera declinació llatina) i les seues variants com a mot generatriu del nom de la ciutat, i sufixat a partir del diminutiu *CASTELLUM* (de la segona declinació llatina); hauria resultat en una duplictat de diminutius en castellà, ja que el castellà manté la desinència -o final.

Altrament, en diversos llocs de la Península es donen alguns “*Castellón*” o “*Castellones*”. Rafael Lapesa, en referir-se a un “primitivo romance hispánico” (1981) comenta la regularitat amb què les llengües peninsulars (exceptuant-ne el gallec -portugués) havien palatalitzat molt prompte la –LL- llatina. Encara que aquell hipotètic romanç hispànic postulat per Menéndez Pidal s'ha demostrat que no va ser tal, sinó una evolució particular de cada territori, l'asseveració sobre la –LL- es pot considerar com una regla general en el pas del llatí vulgar a algunes de les llengües peninsulars, però no explicaria la derivació de *Castellionem* o variants, al castellà de manera regular. Això reafirma la possibilitat que els topònims de Castella la Nova amb <ll> siguin molt anteriors a la presència de l'àrab i que perduraren, com afirma Lluís Gimeno en el seu vigent informe sobre el nom de la ciutat, com a herència llatina amb pronúncia arabitzant.

La toponímia derivada del llatí assenyala en totes les llengües romàniques llocs on s'han trobat *castells* o “*castra*” petits (nomin. plural): *Castiglione* i *Castello* (italià); *Châtillon* (francés); *Castejón* (espanyol, pronunciat amb /X/ a partir del segle XVI); que en la nostra llengua han donat lloc a nombrosos usos de Castelló: d'Empúries, de Farfanya, del Pla, de la Plana, de Sos, de la Ribera o de Tor (Vid. Coromines 1994).

Per tant, la forma regular derivada del llatí *Castellione(m)*? (1239) a la

nostra llengua, i normalitzada des dels primers escrits és “Castelló”. Davant la pèrdua primerenca de la –n final en valencià, en castellà aquesta es va mantindre. La caiguda de la –n final estava consolidada en el segle XIII (Nadal i Prats, 1980; Coromines, 1953; Moll, 1952; Badia, 1983). Per contra, en espanyol hauria d’haver caigut la –m final de l’acusatiu i mantenir-se la vocal –o donant la solució *Castellono*. Això subratlla que el “*Castellón*” i “*Castellones*” del sud peninsular responen a la fórmula documentada en àrab *Qastillon*, adaptació del mot protoromànic pels conqueridors musulmans.

L’etimologia del mot prové de l’ús generalitzat del valor del sufix diminutiu llatí *-IONEM* a la nostra llengua; més encara quan el topònim se sol acompanyar de la pertinença a Borriana: “*Castelló de Borriana*” (*Castellioni Burrianae* [pel genitiu ‘de’] al Llibre de Repartiment f. 76V) per ser de domini de la ciutat de La Plana Baixa, Baixa; la plaça important des del punt de vista poblacional i militar. Al llarg del segle XIII les inicials variants llatines *Castellione/Castelione*, *Castellionis/Castelionis*, *Castellione campi Buriane...* (veg. Guinot, 2010), que duen riques referències locatives (*castrum*, *alqueria*, *terra*, *terme*, *vila*, *lloc*, *universitat*), sempre referides a Castelló.

A més, l’analogia a la sufixació –ó amb caràcter apreciatiu de diminutiu es dona de manera general a tot el domini lingüístic (Fabra, 1956; Freixas, 2020) i es manté en l’actualitat: “*guitarra-guitarró*”, I per comparació històrica *carrer / carreró*, *castell / castelló* (vs. *Calle / callejón*, *castillo / castejón*, *castillete*, *castillito*: si el mot originari del diminutiu o apreciatiu fora *Castillo*, hauria donat *Castillón?). Així, cal retindre sempre el principi d’analogia en les argumentacions diacròniques, tant per raons fonètiques, com morfològiques, i semàntiques.

La derivació diacrònica *Castelló* (documentat des del segle XII / *Castellón* (exònim documentat en traduccions, des del segle XIV (aragonés i, successivament, castellà), i sobretot des del segle XVII (castellà), no és, en termes d’anàlisi filològica, alié a fenòmens pròxims com els de les dualitats referides a la mateixa ciutat: *la Mare de Déu del Lledó / Virgen de Lidón*. I pel que fa als països de la Corona d’Aragó, *Rosselló / Rosellón* (occità *Rosselhon*,

francés *Roussillon*), *Aragón / Aragón* (i antic *Aragona*)...

Pel que al nom sencer, en l'argumentació sobre el possible paral·lelisme o derivació llatina de *Castellón* (és a dir, no a partir de Castelló), es pot desmentir pel no acompanyament del sintagma *de la Plana*. En efecte: durant quatre segles apareix *Castillioni Planiciei*, *Castelló de Borriana* etc..., però no *Castellón de la Plana*... Certament, si s'haguera creat autònomament en castellà "Castellón", hauria dut morfològicament i semànticament "del Llano" (l'originalitat del castellà dins les llengües romàniques de palatalització inicial PL > ll (planum > llano, pluviam > lluvia...). De fet, en canvi, es documenta de mitjan segle XVIII un calc anglés, *We dined at Castillon de la Llana* (Swinburne, 1775). I sobretot, en el *Diccionario de la Real Academia Española de la Lengua*, trobem el mot *Plana* en l'accepció 11^a, "Porción extensa de país llano. La plana de Urgel" (és a dir, acceptada d'un topònim de les terres de Lleida, com el nostre).

Cal tindre en compte sempre altres referències documentals, que ajuden a delimitar usos que cal considerar atingents i representatius, al costat dels usos històrics urbans i rurals del terme de Castelló de la Plana, documentats en tota mena de treballs onomàstics o literaris referits a diverses èpoques i diversos contextos (a més de tots els volums del *Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura*).

Consideracions històriques

En l'informe elaborat pel professor Fortuño llorens per a l'aprovació del topònim amb dos formes, quant a les consideracions històriques i juridicoadministratives, s'afirma que «el topónimo Castellón y Castellón de la Plana aparece y se impone en una amplia y extensa utilización en textos históricos y jurídicos». El context històric i textual omet, precisament, els fets històrics: *Castelló* és l'original primer, *Castellón* una forma exònima i, és clar, progressivament imposada en termes administratius i jurídics.

Cal dir, però, que la Cancelleria Reial de la Corona d'Aragó fa servir, en els papers recollits a l'Arxiu Municipal de Castelló, bàsicament els dels segles

XIII i XIV, el topònim “Castelló”, amb diversos boldrons en l’escriptura que determinen el so palatal lateral del que actualment és la “ll”. Entre 1313 i 1573 ofereix una interessant varietat de formes al llarg d’aquesta trajectòria. Es pot observar una evolució des d’un “Castelló del Camp de Borriana”, documentat fins ben entrada la segona meitat del segle XIV, a una forma com “Castelló, cap de la Plana de Borriana”, i també de la Governació “dellà lo Riu d’Uixó”, pròpies de les formes de la primera meitat del XIV, el significat de la qual caldrà interpretar a partir, segurament, de les complexes circumstàncies polítiques que afectaven la vila en la seua relació amb la corona (informe del cap del Negociat de Plurilingüisme i Foment del Valencià de l’Ajuntament de Castelló de la Plana) i la progressió demogràfica de la ciutat.

Pel que fa al *Castejón*, no és alié a les comarques castellonenques i valencianes interiors: Castillo de Villamalefa, Segorbe, Ludiente, Requena, Rojales. I de fet, representa un dels episodis més curiosos: Així, del vers 1329 del Poema de Mio Cid : “ganada a Xérica e a Onda por nombre, / priso a Almenar e a Murviedro que es miyor, / assí fizo Çebolla e adelant Castejón”, el savi Ramón Menéndez Pidal, crida l’atenció sobre Castejón, i assegura que “es la pronunciació castellana del nombre valenciano Castellón de la Plana” (Menéndez Pidal 1971), criteri compartit amb reserves per Pierre Guichard i José Sánchez Adell (1984), i discrepat per Manuel Betí (1926) o Ferran Arasa (1981). Tractant-se d’un exònim (l’autor del *Poema*), encara que no es referira al nostre Castelló sinó a un altre de les terres valencianes (prop de Morvedre), la paraula és *Castejón* (que, per cert, finalment no ha sigut topònim continuat).

Traducció

Excepcionalment es pot trobar documentació al segle XIV en aragonés amb el topònim “Castellón”, com ocorre amb la trilingüe Carta Pobra de l’Alcora otorgada per Joan Ximénez d’Urrea (31-12-1305), on apareix al costat d’un cognom Castellet, i de la forma llatina Castillioni. Aquesta família és d’origen aragonés (cfr. amb Eiximenis; Ximenis...) i això explicaria la utilització de l’aragonés en l’escrit en una vila que es va regir pel fur del regne veí; és a dir, l’aparició de l’expressió “Castellón” respon a documentació aragonesa.

Un altre exemple de la projecció o exportació del nom Castelló es dona en un document molt significatiu (d'ús de tres llengües (llatí, valencià, aragonés) datat a Teruel, del 3-8-1341 (veg. Sánchez Adell, 1986), s'usa el nom universitat de Castelló, a continuació Castellione o Castillione), i, quan fa referència al ciutadà aragonés litigant, s'hi adapta a l'aragonés *concejo de Castellon*.

En altres escrits aragonesos es documentarien també “Castellón” i “Villa real”, no sabem si pronunciat lateral palatal o alveolar. En cap cas això indica que el nom fet servir per la ciutadania de Castelló fora “Castellón”, sinó que seria una traducció emprada en funció dels destinataris dels escrits, aragonesos en aquest cas. És des del segle XVI que, en obertura de la ciutat per la seua importància i relacions comarcals, regionals, nacionals i fins i tot internacionals, apareix documentat el nom de la ciutat adaptat al castellà.

D'altres traduccions, especialment del segle XVI endavant constaten que els escrits adreçats a la cort reial es redacten en castellà i, per tant, empen la paraula traduïda. Des del segle XVI, amb les imposicions postrentines i les directrius de predicació en castellà s'imposa progressivament la forma castellana “Castellón” només en la documentació. S'incideix especialment en la utilització de la llengua dels monarques castellans en processos inquisitorials posteriors a 1569 amb el nomenament de Juan de Ribera com a Arquebisbe de València (Virrei en 1602). El Patriarca Ribera estableix que els processos de les inquisicions es facen en castellà.

Segurament, el document més representatiu i útil sobre la realitat històrica del nom de la ciutat en trànsit cap a la modernitat i la seua generalització exterior escrita, és del *Libro tercero de Crónica de la ínclita y coronada ciudad de Valencia y de su reino* (1564) de Martí de Viciano (ed. 2002). Al llarg del llibre, hi apareix Castelló 46 vegades, i l'adaptació (sense precedent invocat per l'autor) Castellón, 21. Hi podem llegir:

-Vol. 3, p. 380. Y en todos los auctos y chrónicas que dizen la Plana de Buriana y donde quiera que se nombra Castellón, por diferenciarle de

Castellón de Xátiva y de otros pueblos del mismo apellido, le nombran Castelló de la Plana de Buriana.

-Vol. 3, p. 398. / DE LA VILLA DE CASTELLÓ DE LA PLANA.

La villa de Castelló de la Plana fue rendida al venturoso Conquistador rey don Jaime luego después de la presa de Buriana. Los apellidos de Castelló de la Plana proceden de una villa y castillo que estaban en las vertientes de la sierra, junto a una fuente de la qual nasce mucha agua clara y limpia. Antiguamente fue nombrada la fuente Castula o Castalla, a la qual agora le nombramos la fuente de la Reina, [...]

-[De] la población antigua y su castillo aún permanescen los edificios aruinados, donde de presente ay un hermitorio so título de sancta Magdalena, al qual agora le nombran el castillo viejo. [...] Y el apellido de la Plana procede por haver sido mudada y edificada la villa de Castelló en el campo llano, donde agora está, el qual campo entonces y agora se nombrava y nombramos la Plana de Buriana. Y, por ende siempre que se nombra esta villa de Castelló, se nombra Castelló de la Plana de Buriana, para dar a entender de que Castelló se trata, porque ay en este reino Castelló de Rugat, Castelló de Xátiva y otros pueblos del apellido de Castelló, aunque todos ellos son muy pequeños en comparación desta villa, por su ser y calidad, y a la qual méritamente le podríamos nombrar Castelló el Grande. Y este lugar donde Castelló fue fundado, aunque sea nombrado el campo de Buriana, término propio y destinado era de la villa antigua de Castelló que antes diximos.

En el segle XVII, per tant, es va introduint la forma “Castellón” en documentació destinada a zones de domini castellanoparlant i a determinats destinataris que tenen l'espanyol com a primera llengua. Els escriptors castellans també empren la traducció del mot, com és el cas de Lope de Vega. Els escriptors valencians anteriors, mentre escrivien en valencià, no empraren altra forma que “Castelló”.

Eixa internacionalització, és clar, a favor del progrés de la vila, també té

referències en altres llengües. En la *Quatriesme partie des Chroniques de Frères Mineurs* (1627), “*Jeanne Dominici, femme de Sylvestre Segarra, demeurant à Chastillon de la Plaine*”. En altres passatges de l’obra, hi apareix 4 vegades *Chastillon* i 1 *Chatillon* (és a dir, en el moment de modernització gràfica i fonètica del francès): *Honda et de Chatillon de la province de Valence*. I també n’apareixen testimonis de reconeixement de la dualitat successiva del nom, en diverses èpoques i diversos contextos: el viatger Joseph Townsend (1809) escriu *C’est à Castellon, ou plutôt Castelló, comme on l’appèle en Espagne...*

Decrets de Nova Planta

En tot cas, el predomini oficial escrit del nom “Castellón” no s’estableix definitivament fins que queden eliminats tots els drets forals amb els Decrets de Nova Planta, al juny de 1707 per als valencians i *a posteriori* per a altres territoris de l’antiga Corona d’Aragó. Això implica, com veurem en les conclusions, un canvi radical de l’onomàstica referida a pobles i ciutats. La fórmula general utilitzada serà la d’acollir-se a traduccions, documentades o no, com a via de castellanització dels territoris.

Progressivament, amb la implementació d’un funcionariat alfabetitzat en castellà es produiria la substitució efectiva de noms en escrits oficials (actes notariais especialment) on es troba “*Castellón*” i no “*Castelló*”, com bé ho demostren els escrits del municipi conservats a la Biblioteca Nacional, especialment de 1736 endavant. Tot i això, el topònim oral emprat per la ciutadania seguia sent “*Castelló*”; “*Castellón*” era una fórmula escrita per l’administració.

SISENA.- Correspon el manteniment del nom oficial de la ciutat.

L’acord adoptat també és contrari a l’avalat pel Dictamen preceptiu de l’Acadèmia de la Llengua d’1 de febrer de 2019 i aprovat pel Consell de la Generalitat el 22/03/2019, al qual no es fa referència en el Decret 187/2024 que ara es recorre. En aquella ocasió es va acordar la forma tradicional històrica i lingüística, CASTELLÓ DE LA PLANA.

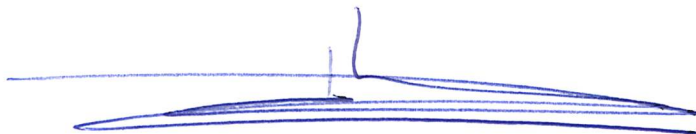
També és rellevant que en el període de consulta va haver-hi 37 al·legacions, de les quals 36 van ser en contra del canvi de denominació per no ser representatiu de la història de la ciutat.

Per el que correspon el manteniment del nom oficial de la ciutat, aprovat per la Generalitat Valenciana el 22/03/2019. El nom històric i vigent de la ciutat correspon a la denominació Castelló de la Plana (i en l'ús pràctic, sense el determinant, és a dir, Castelló), per bé que evidentment compatible amb els usos socials, personals o col·lectius de les denominacions en castellà (Castellón, Castellón de la Plana) i en qualsevol altra llengua.

En virtut de l'exposat:

SOL·LICITE AL CONSELL, que per presentat aquest escrit, l'admeta, tinga per interposat **RECURS POTESTATIU DE REPOSICIÓ** contra el **DECRET 187/2024**, de 17 de desembre, del Consell, pel qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Castelló de la Plana per la forma bilingüe Castelló de la Plana/Castelló de la Plana, i conforme a l'exposat, el revoque i acorde mantindre la denominació històrica i lingüística en la forma valenciana **CASTELLÓ DE LA PLANA**.

Castelló a 16 de gener de 2025.

A handwritten signature in blue ink, consisting of a series of horizontal strokes with a vertical line extending upwards from the center, followed by a long, sweeping horizontal stroke that tapers to the right.

Dª Patricia Puerta Barberà

